

В однім човні — володарі й раби,
Що ловлять на поверхні сердоліки.
Близьке таке учуднене й далеке.
Світ інший в цей світ отвір прорубав,

І мілина пливе, мов корабель.
Звільняється нутро від слизу й шляку,
Й зір, як факір, — на цвяхах із пилюки, —
Що досі — тільки власну худорбу,

Отримав звуковимірні суглоби.
Свідомість спрагла світлового хліба,
Де кузня зла — і хижки, і палаци, —

Й смерчі замість буханок на полицях,
І від життя лиш — де-не-де — пилок.
Та обрій-серце — з-під ламких сполук,

Листок на вітрі, — як єдиний лік.